

[Justitsministeren.]

hvervelse af rettigheder over fast ejendom. Forslaget blev dog ikke gennemført, idet den daværende justitsminister fandt det rigtigst at forelægge spørgsmålet for et sagkyndigt udvalg.

Der blev derefter nedsat et sådant udvalg, som i november 1947 afgav betænkning, og nærværende forslag er — bortset fra en redaktionel ændring samt en tilføjelse om adgangen til at sætte loven i kraft på Færøerne (§ 14) — ligelydende med et af udvalgets flertal udarbejdet forslag.

Grunden til, at der ikke forlængst er gennemført en lovgivning som den foreslåede, må søges i de betydelige vanskeligheder, der er forbundet med lovens gennemførelse.

For det første er Danmark i betydeligt omfang traktatmæssigt forpligtet til at give fremmede landes borgere adgang til at erhverve fast ejendom her i landet, jfr. den som bilag 2 til udvalgets betænkning trykte redegørelse. Efter lovens vedtagelse må landet søges frigjort for disse forpligtelser.

For det andet må en gennemførelse af loven kræve et stort administrativt apparat. Jeg kan herved blot pege på, at det må antages, at den største del af Danmarks aktieselskaber vil søge om tilladelse, hvis de agter at erhverve fast ejendom.

Under hensyn til den betydelige interesse, der er forbundet med, at staten kan have indseende med udlændinges opkøb af fast ejendom og med, at staten kan hindre sådanne opkøb, der er til skade for danske nationale interesser, har jeg imidlertid fundet det rigtigst uanset de nævnte vanskeligheder at søge loven gennemført.

Idet jeg iøvrigt skal tillade mig at henvise dels til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og dels til de i udvalgets betænkning indeholdte bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg herved den ære for det høje landsting at fremsætte *forslag til lov om hittegods*.

De gældende bestemmelser om behandlingen af hittegods indeholdes dels i et patent af 28. september 1767 og dels i to plakater af henholdsvis 8. juni 1811 og 5. december 1812.

Disse bestemmelser kan ikke mere anses for tidssvarende, og man har derfor i justitsministeriet fundet det rigtigst i overensstemmelse med et af politiet derom fremsat ønske at optage bestemmelserne til revision.

Forslaget følger i det væsentlige de allerede gældende bestemmelser, således som de er udformet gennem praksis, men der er dog foreslået enkelte ændringer.

Politiet har navnlig gjort gældende, at den i patentet fra 1767 fastsatte frist for opbevaring af hittegods „år og dag“, d. v. s. 1 år og 6 uger, er altfor lang efter nutidens forhold, og at kun en ganske ringe del af det indleverede hittegods udleveres til ejerne i den sidste del af opbevarings-tiden.

Den lange opbevaringsfrist bevirker, at der stilles betydelige krav med hensyn til lokaler til opbevaring af hittegods, og man har i København allerede siden begyndelsen af 1945 været tvunget til at bortsælge hittegods, bortset fra særlig kostbare effekter, inden udløbet af opbevaringsfristen, fordi det ikke har været muligt at skaffe fornøden plads til forsvarlig opbevaring.

Det vil formentlig være forsvarligt at forkorte opbevaringsfristen, og den er i forslagens § 4 fastsat til 3 måneder.

Bestemmelsen i forslagens § 5, hvorefter letfordærlige varer, der indleveres som hittegods, straks kan bortsælges, betegner forsåvidt noget nyt, som der ikke i de gældende bestemmelser findes noget om et sådant salg, men i praksis har man ikke været i tvivl om, at letfordærlige varer straks kan sælges.

Idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede kirkeminister, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg har den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov nr. 287 af 30. juni 1922 om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning*.

Revisionen, der her foreslås, blev aktua-